

JAY PARINI
ULTIMA
GARĂ

ROMAN DESPRE ULTIMUL AN
DIN VIAȚA LUI TOLSTOI

Traducere din engleză de
LUANA SCHIDU

HUMANITAS
fiction

*Pentru Devon,
fiecare cuvânt, mereu*

*Până să respirăm a fost un miez mâlos.
A fost un mit până să-nceapă mitul,
Limpede, venerabil, perfect armonios.*

*De-aici iese poemul: că trăim într-un loc
Ce nu ne aparține și nu-i ca noi deloc
Și trudnic e, în ciuda unor aurite zile.*

Wallace Stevens, *Însemnări spre o ficțiune supremă*

Sofia Andreevna

A mai trecut un an, aducându-ne la sfârșitul primului deceniu al noului secol. Scriu aceste cifre ciudate în jurnalul meu. 1910. E oare posibil?

Liovocika doarme acum, și n-o să se trezească până în zori. Cu puțin timp în urmă, am fost atrasă de sforăitul lui până în dormitor, la capătul coridorului. Sforăitul lui răsună în toată casa, ca o ușă care scârțâie, și servitorii chicotesc. „Bătrânul taie lemne“, spun ei, chiar în fața mea. Nu mă mai respectă, dar eu le întorc zâmbetul.

Sforăitul lui Liovocika nu mă deranjează, fiindcă acum dormim în camere separate. Pe vremea când dormeam în același pat, încă avea dinți, iar ei amortizau sforăitul.

M-am așezat pe patul lui îngust și i-am tras până la bărbie pătura gri, imprimată cu model de chei. A tresărit, făcând o grimasă monstruoasă. Dar nu s-a trezit. Aproape nimic nu-l trezește pe Lev Tolstoi. Orice ar face, se dedică complet aceluia lucru, fie că doarme, lucrează, călărește, dansează, citește. Se scrie mereu despre el în ziare. Până și la Paris, ziarele de dimineață adoră frânturile de bârfă despre el, despre noi – adevărate sau nu, nu le pasă. „Contesă, ce mănâncă la micul dejun contele Tolstoi?“ întrebă ziaristii, stând la coadă în pridvor să ne ia interviuri în lunile de vară, când vremea din Tula face din acest orașel o destinație plăcută. „Se tunde singur? Ce citește acum? I-ați făcut un cadou de ziua onomastică?“

Nu mă deranjează întrebările. Le spun destule încât să plece mulțumiți. Lui Liovocika nu pare să-i pese. El oricum nu citește articolele, nici măcar când i le las pe masă, lângă micul dejun.

„Nu sunt deloc interesante“, spune el. „Nu știu de ce ar vrea cineva să tipărească asemenea prostii.“

Se uită totuși la fotografia. Mereu e câte un fotograf pe aici, care face poze sau cerșește un portret. Certkov e cel mai deranjant. Se crede un artist al fotografiei, dar este la fel de nepriceput la asta ca la orice altceva.

Liovocika dormea sforăind, și l-am mângâiat pe păr. Părul cărunt care se răsfiră pe perna lui apretată, barba albă ca spuma, o împroșcare moale de păr, nu aspră, ca a tatei. I-am vorbit în timp ce dormea, spunându-i „drăguțul meu“. E ca un copil acum, la bătrânețe, pot să-l alint în voie, să am grijă de el, să-l apăr de nebunii care ajung la noi în fiecare zi, așa-zișii lui discipoli – toți conduși, inspirați de Certkov, care cu siguranță e satanic. Îl cred Christos. *Liovocika* însuși crede că e Christos.

L-am sărutat pe buze în timp ce dormea, inspirându-i răsuflarea ca de prunc, dulce ca laptele. Și mi-am amintit o zi, cu mulți ani în urmă, când aveam douăzeci și doi de ani. Barba lui Liovocika era neagră pe atunci. Măinile îi erau fine, deși petrecea mult timp cu mujicii, muncind cot la cot cu ei pe câmp, mai ales la strânsul recoltei. De fapt, făcea asta pentru a se destinde. Pentru a face mișcare. Pe vremea aceea nu era atât de mult o chestiune de onoare, cum avea să ajungă mai târziu, când îi plăcea să creadă despre el că, în adâncul sufletului, este și el unul dintre mujicii pe care îi adoră.

Scria *Război și pace* și în fiecare zi îmi aducea pagini să i le copiezi. Cred că n-am fost niciodată mai fericită decât atunci când îmi lăsam mâna să înnegrească paginile acelea, lăsam cerneala de India să invoce o viziune mai pură și mai sacră decât orice a fost văzut ori visat vreodată. Și niciodată nu l-am văzut pe Liovocika mai fericit. Munca îi dădea cele mai mari satisfacții, permițându-i să-și urmeze cele mai dulci și mai frumoase vise.

Numai eu puteam descifra scrisul lui Liovocika. Hieroglifele lui ca niște crabi umpleau marginile ciornelor, înnebunindu-i pe tipografi. Corecturi după corecturi. De cele mai multe ori, nici măcar el nu mai putea distinge ce scrisese. Dar eu puteam. Îi citeam intențiile, și cuvintele deveneau clare. După-amiaza stăteam ore întregi lângă un foc de cărbuni, bând ceai de tei și discutând modificările.

„Natașa nu i-ar spune niciodată așa ceva prințului Andrei“, îi spuneam. Sau „Pierre e prea simplu conturat aici. Nu e atât de stupid cum pretinde el“. Nu-l lăsam să scrie prost. Nu-l lăsam nici să picotească în birou sau să petreacă prea mult timp călare sau să hoinărească pe câmp. Liovocika avea treburi mai importante. Iar eu îl trimiteam la masa de lucru. Eram importantă pentru el.

Dar acum nu mai contez.

Nu ca atunci, în primii ani, de ziua onomasticii mele, pe 17 septembrie, când aveam douăzeci și doi de ani și eram suplă și frumoasă ca o narcisă.

Pe vremea aceea aveam trei copii. Îngrijirea lor și a moșiei (Liovocika nu s-a priceput niciodată la detalii sau la organizarea treburilor gospodărești – nici atunci, nici acum) și copiatal manuscriselor lui îmi ocupau tot timpul. Dar nu mă plângeam, nici chiar când stătea de vorbă ore în șir cu „intelectuala“ aia pedantă și stupidă de Maria Ivanovna, care se agățase de el ca o lipitoare.

Știam că nu avea să dureze. Dintre toate femeile din viața lui, numai eu i-am rămas alături. Nu m-au putut doborî, și nici n-o vor face.

Asta se întâmpla în 1866. Îmi amintesc pentru că era anul în care binecuvântatul nostru țar, Alexandru, a fost salvat de mâna Domnului. Un miracol. Își făcea plimbarea zilnică prin Grădina de Iarnă, când un tânăr tulburat (dintr-o familie cunoscută, din păcate) a tras cu un pistol spre el. Mâna rapidă a unui mujic l-a salvat pe țar, împingând arma într-o parte.

În aceeași seară, la Moscova, eu și Liovocika ne-am dus la teatru, cum făceam adesea pe vremea aceea. Spectacolul a început cu toată lumea ridicându-se în picioare și cântând „Dumnezeu să-l păzească pe țar“. N-am mai văzut niciodată atâția oameni plângând! După patru săptămâni, am făcut o rugăciune de mulțumire la slujbele speciale care se țineau la Capela Sfântul Nicolae, lângă Kremlin. Pe atunci, rușii încă aveau nevoie de țarul lor. Și acum au nevoie, deși n-ai zice, ascultându-i pe soțul meu și pe prietenii lui. E o minune că poliția nu i-a redus la tăcere. Dacă Liovocika n-ar fi fost la fel de puternic precum țarul însuși, îndrăznesc să spun că asta s-ar fi întâmplat deja.

Firește, Liovocika nu vrea să mă asculte în privința asta. Îl disprețuiește pe țar, din principiu. Dar, în tinerețe, și el era monarhist. Îl adora pe Alexandru, care îl eliberase pe vărul lui, prințul Volkonski, general-maior, unul dintre decembriștii trimiși în Siberia de Nicolae I. Soția lui, prințesa, plecase cu el în exil, lăsând în urmă un copil mic.

În acea zi onomastică de demult, lumina verii târzii cădea oblic printre mestecenii galbeni. Mi-am petrecut dimineața singură, plimbându-mă prin pădurea Zakaz, mirosind pământul bogat și mugurii care înfloriseră târziu. Spre surpriza și spaima mea, un arțar era deja purpuriu, aprins ca un clopot într-o noapte stranie. M-am așezat sub coroana lui, neputându-mi înfrâna lacrimile.

Liovocika a apărut de după copac. Îmbrăcat într-o bluză albă, arătând mai mult a mușic decât a nobil, m-a uluit cu privirea lui. Cât era de intensă! Oare mă urmărise până acolo?

— Ce-i cu lacrimile astea, mica mea Sonia? Ce s-a întâmplat? Mi-am mușcat buza.

— Nimic, am zis.

— Nimic? a întrebat el. Ceva e.

— Copacul ăsta, am spus. Uite! Frunzele astea sunt deja roșii. În curând, întreaga pădure va fi despuiată.

Nu prea puteam îndura iernile din Tula, nici acum nu pot. N-ai cum să scapi de frig, de vântul aprig și de zăpadă. Copacii, cu ramurile lor negre, îmi întunecă mintea. Mi-e imposibil să gândesc.

— Nu plângi din cauza acestui copac roșu, a spus el. Plângi pentru Sonia.

Am protestat. Nu era oare ziua mea onomastică? Nu eram eu cea mai norocoasă femeie din Rusia, pentru că mă măritasem cu cel mai promițător scriitor din generația lui, aveam trei copii frumoși și o casă mare la țară?

Dar avea dreptate, bineînțeles. Plângeam pentru Sonia.

În seara aceea, servitorii au pregătit mai devreme o cină elegantă pe terasă, așternând masa sub soarele după-amiezii târzii. Sora mea, Tania, adusese un minunat pate de fazan de la Moscova, pe care l-a servit pe un platou de cipolin – un cadou de la mama. Aveam și pâine neagră proaspăt scoasă din cuptor. Și struguri mari, umezi,

în castroane albe, și portocale din sud, în castroane roșii. Și *borșci* și, mai târziu, rață în aspic parizian. Aveam și miel, și un pic de găscă. Prăjituri dulci din tărâțe și miere se revărsau dintr-un coș. Liovocika turna vinul, mult mai mult decât s-ar fi convenit să bem!

Au apărut câțiva tineri ofițeri din regimentul Tula, îmbrăcați în uniforme de gală, cu nasturi de argint. Pe vremea aceea, Liovocika nu-i detesta pe militari. Anii pe care-i petrecuse în armată nu erau atât de departe, nici amintirile lui despre Caucaz. Stătea întins lângă mine în pat și-mi povestea despre prințul Gorceakov și despre atacul Silistrei. Prețuiam nopțile acelea, poveștile acelea. Și îmi lipsesc, așa cum îmi lipsesc și tinerii ofițeri care mâncau atât de des la masa noastră.

Ne-am așezat în jurul mesei lungi, acoperite cu față de masă de olandă și veselă din porțelan englezesc. Cristalul reflecta atât de puternic razele soarelui, încât căpăta o strălucire aproape dureroasă.

— Azi e sărbătoarea sfintelor mucenice, le-a spus Liovocika celor adunați, propunând un toast. A sfintelor mucenice *binecuvântate*, a repetat el, corectându-se, iar unul dintre ofițeri a chicotit. E Vera, al cărei nume înseamnă Credință. Și Nadejda, adică Speranță, și Liubov, Dragoste. Mama lor e Sofia, adică Înțelepciune. În sănătatea ta, Sofia mea, sursa întregii înțelepciuni, iubirea vieții mele...

S-au ciocnit paharele. Mi-am plecat capul, hotărâtă să nu plâng.

Din grădină, printre copaci și tufișuri, veneau acordurile vesele ale operei mele preferate, *La Muette de Portici*. Liovocika a venit repede lângă mine, strângându-mă în brațele lui pentru o scurtă expunere publică a puternicei sale afecțiuni. Simțeam apăsarea privirilor lor în timp ce ne sărutam. Dar nu mă deranja.

— Un singur dans – înainte de masă? m-a întrebat Liovocika. Mi-am lăsat, timid, ochii în jos, dar dansam minunat pe vremea aceea, până să-mi înțepenească genunchii din pricina atâtor dimineți petrecute în umezeala aceea de la țară.

Peste umărul lui, am văzut că Maria Ivanovna se uita fix în farfuria ei goală. Cred că acest moment a pus capăt micii ei obsesii în legătură cu soțul meu. A fost ca o lance aruncată în pieptul ei de către Liovocika însuși!

După cină, a început adevăratul dans. Numai mătușile bătrâne și prietenele lor zbârcite au refuzat să se învâртеască alături de noi pe terasa de piatră, într-un vârtej în cinstea mucenicilor.

Liovocika a insistat, ca întotdeauna, să dansăm *kamarinskaia*, un dans cu pași repezi, complicați. Câțiva au încercat să se eschiveze, dar el nici n-a vrut să audă. Liovocika era maestrul, care ne conducea – mai ales pe tinerii ofițeri – la gesturi tot mai sălbatice și mai nestăpânite.

Cu mult înainte de plecarea celorlalți, am fost dusă de Liovocika în dormitor. Ieșirea noastră bruscă a fost aproape jenantă, dar nu-mi păsa. Unul dintre tinerii ofițeri mi-a aruncat o privire în timp ce ieșeam; știam ce gândește, și m-a speriat un pic.

Nici n-am apucat să mă dezbrac, fiindcă Liovocika mă săruta frenetic pe gât și pe umeri. M-am lăsat pe spate pe patul acela mare și l-am lăsat să facă ce avea de făcut. Pe atunci nu era neplăcut, cum avea să devină. În scurt timp, pantalonii îi erau lăsați în vine. Am închis ochii în timp ce mâinile lui mari îmi pătrundeau pe sub rochie, apăsându-mi puternic sfârcurile cu palmele plate. Și l-am lăsat să mă posede, cum o făcea de obicei, repede. Aș fi vrut să fie mai sensibil în astfel de împrejurări, dar nu-i puteam spune. L-am lăsat să adoarmă, pe jumătate dezbrăcat, cuibărit pe umărul meu.

Când s-au ivit zorile peste pădurea Zakaz, plecase. Se dusese, ca de obicei, în biroul lui. L-am găsit cu buzele strânse, cu lumânarea încă arzând, deși se luminase de ziuă. Pana lui săpa litere adânci în pagină; în ochi îi licărea o energie sălbatică, pe care o iubeam. Nu m-a observat, nici măcar când mi-am pus mâinile pe umerii lui și am răsuflet încet pe ceafa lui albă și lată.

Bulgakov

— Și sexul? a întrebat Certkov, frecându-și fruntea cu mâna desfigurată de eczemă. N-ai decât douăzeci și patru de ani. Nu e o vârstă potrivită pentru abstenență, a adăugat el, aplecându-se peste birou.

Mi-am reținut zâmbetul care îmi înflorise pe buze împotriva voinței mele. Vladimir Grigorievici Certkov nu are simțul umorului. Alături de grăsime și de pielea lui cu probleme, lipsa de umor este trăsătura lui definitorie.

— Din câte știi, contele Tolstoi nu aprobă relațiile sexuale.

— Le disprețuiește, a răspuns Certkov. Și, dacă-mi îngădui să-ți atrag atenția, el nu mai folosește titlul nobiliar. A renunțat la el cu ani în urmă.

Certkov nu-mi plăcea. Mă deranja să nu folosesc titlul lui Tolstoi. Fusesem educat, învățat să-i respect pe cei ce dețin puterea. Mă agasa faptul că Certkov își închipuia că nu știu de renunțarea la titlu. Știu despre Tolstoi absolut tot ce se poate afla din scrierile lui, și multe altele în plus. Un fum gros de bârfă înconjoară numele lui Lev Tolstoi, și eu am inhalat acel fum cu fiecare ocazie posibilă.

— Trebuie să-i spui Lev Nikolaevici, ca noi toți, a adăugat Certkov. Așa preferă el.

Pielea lui ca de cameleon atârna în jurul capului său chel, în formă de pară. Aproape că-i puteam vedea prin frunte lobii frontali ai creierului. Vorbea crispat, bătând cu degetele lui dolofane în masa neacoperită.

— Presupun că ai citit *Sonata Kreutzer*.